

MYRSKYN EDELLÄ

Valtakunnanduuman hajottamisesta on kulunut kuukausi. Sotilaskapinoiden ja kapinallisten tukemiseksi järjestettyjen lakkojen ensimmäinen kausi on mennyt. Esivallan into on alkanut siellä täällä jo laimentua, esivallan, joka on pannut toimeen hallituksen „voimistetun” ja „poikkeuksellisen suojelun” kansalta. Vallankumouksen kuljetun vaiheen merkitys tulee yhä selvemmin esiin. Uusi aalto lähenee lähenemistään.

Venäjän vallankumous kulkee raskasta ja vaikeaa tietä. Jokaista nousua, jokaista osittaista menestystä seuraa tappio, verenvuodatus, itsevaltiuden pilkanteko vapaustais-telijoista. Mutta jokaisen „tappion” jälkeen liike laajenee entisestään, taistelu syvenee ja taistelun mukaantempaa-mien ja siihen osallistuvien luokkien ja kansanryhmien joukko suurenee entisestään. Jokaista vallankumouksen rynnistystä, jokaista eteenpäin otettua askelta taistelevien demokraattisten piirien järjestämisessä seuraa suorastaan raivoisa taantumuksen rynnistys, seuraa askel eteenpäin kansan mustasotnialaisten ainesten järjestämisessä, ja ole-massaolonsa puolesta vimmoissaan taistelevan vastavallan-kumouksen häikäilemättömyys kasvaa. Mutta taantumuksen voimat kaikista sen ponnisteluista huolimatta heikkenevät jatkuvasti. Vallankumouksen puolelle asettuu yhä suurempi osa työläisiä, talonpoikia ja sotilaita, jotka vielä eilen olivat välinpitämättömiä tai mustasotnialaisia. Toinen toisensa jälkeen särkyvät ne harhakuvat, toinen toisensa jälkeen sortuvat ne ennakkoluulot, jotka olivat tehneet Venäjän kansasta luottavaisen, kärsivällisen, avosydämisen, nöyrän, kaikki sietävän ja kaikki anteeksi antavan.

Itsevaltiutta on monasti haavoitettu, mutta sitä ei ole vielä tuhottu. Itsevaltius on yltympäri kiedottu siteisiin ja kääreisiin, mutta se on vielä hengissä, se korisee vielä ja raivostuukin sitä enemmän, mitä kovemmin siitä vuotaa veri. Kansan vallankumoukselliset luokat proletariaatin johdolla käyttävät jokaista taukoa uusien voimien kokoamiseen, yhä uuden iskun antamiseen viholliselle, Venäjää myrkyttävän aasialaisuuden ja maaorjuuden kirotn mätäpaiseen repäisemiseen lopultakin pois juurineen.

Kaikkinaisen pelkuruuden voittamiseen ja kaikenlaisten ahtaiden, yksipuolisten ja pikkumaisen arastelevien, vallankumouksemme tulevaisuutta koskevien mielipiteiden kumoamiseen ei ole tepsivämpää keinoa kuin luoda yleiskatsaus vallankumouksen menneisyyteen. Venäjän vallankumouksen historia on vielä lyhyt, mutta se on jo riittävästi todistanut ja osoittanut meille, että vallankumouksellisten luokkien voimat ja niiden historiallisen luomistyön runsaus on paljon suurempi, kuin miltä se taukokausina näyttää. Jokainen vallankumouksessa eletyn nousun aalto osoittaa näkymättömtä ja suhteellisen hiljaisesti tapahtuvaa voimien karttumista uuden ja paljon korkeamman tehtävän ratkaisemista varten, ja noiden karttuneiden voimien purkaus on joka kerta kumonnut kaikki poliittisten tunnusten lyhytnäköiset ja pelkurimaiset arviot.

Vallankumouksemme kolme perusvaihetta on tullut selvästi näkyviin. Ensimmäinen vaihe — „luottamuksen” kausi, perustuslain välttämättömyyttä koskevien joukko- luontoisten pyyntöjen, hakemusten ja anomusten kausi. Toinen vaihe — perustuslaillisten manifestien, aktien ja lakien kausi. Kolmas vaihe — perustuslaillisuuden toteuttamisen alku, Valtakunnanduuman kausi. Ensin tsaarilta pyydettiin perustuslakia. Sitten tsaari pantiin voimalla tunnustamaan juhlallisesti perustuslaki. Nyt... nyt Duuman hajottamisen jälkeen käytännön tietä vakuuttaudutaan, että tsaarin lahjoittamalla, tsaarin lakien tunnustamalla ja tsaarin virkamiesten täytäntöönpanemalla perustuslailla ei ole mitään arvoa.

Me näemme, että kaikkina noina kausina on ensin etu- näyttämöllä meluisa, kerskaileva, poroporvarillisesti rajoit- tunut ja poroporvarillisesti itsetyytyväinen liberaalinen porvaristo, joka on edeltäkäsän varma „perintöoikeudes- taan” ja joka opettaa suopeasti „nuoremmalle veljelleen”

rauhallista taistelua, lojaalia oppositiota ja kansan vapauden sovinnollisuutta tsaarivallan suhteen. Ja joka kerta tuo liberaalinen porvaristo on saanut hämilleen joitakin sosialidemokraatteja (oikeistosiipeen kuuluvia), saanut heidät alistumaan poliittisiin tunnuksiinsa ja poliittiseen johtoonsa. Mutta käytännössä liberaalisen politikoinnin varjossa ovat vallankumoukselliset voimat kasvaneet ja kypsyneet alimmissa kerroksissa. Proletaarit ovat joka kerta käytännössä ottaneet historian esille nostaman poliittisen tehtävän *ratkaisemisen* itselleen vetäen mukaansa valveutuneen talonpoikaiston, astuen kaduille, heittäen pois kaikki vanhat lait ja vanhat puitteet ja rikastuttaen maailmaa suoranaisen vallankumouksellisen taistelun uusilla muodoilla, menetelmillä ja keinojen yhdistelmillä.

Palauttakaapa mieleenne tammikuun yhdeksäs päivä. Miten odottamatta kaikille työläiset sankarillisella esiintymisellään tekivät lopun tsaarin kansaa kohtaan osoittaman ja kansan tsaaria kohtaan osoittaman „luottamuksen” kaudesta! Ja miten työläiset heti nostivat koko liikkeen uudelle, korkeammalle askelmalle! Mutta ulkonaisesti tammikuun 9 päivä oli täydellinen tappio. Tuhansia kaatuneita ja haavoittuneita proletaareja, rankaisutoimien riehunta, Venäjän ylle noussut trepovilaisuuden synkkä pilvi.

Liberaalit täyttivät taas etunäyttämön. He järjestivät loistavia edustajakokouksia ja vaikuttavia lähetystöjä tsaarin luo. He tarrautuivat molemmiin käsiin heille heitettyyn almuun: Bulyginin Duumaan. He alkoivat jo murista vallankumoukselle aivan kuin lihavan palan nähneet koirat ja kehottivat ylioppilaita opiskelemaan eikä harrastamaan politiikkaa. Ja vallankumouksen kannattajien keskuudessa olevat arkaluontoiset alkoivat puhua: menkäämme Duumaan, „Potjomkinin” jälkeen aseellinen kapina on toivoton, rauhan solmimisen jälkeen on taisteluhenkinen joukkoesiintyminen epätodennäköistä.

Seuraavan historiallisen tehtävän todellisen ratkaisun suoritti taaskin vain proletariaatin vallankumouksellinen taistelu. Perustuslaillisen manifestin tempasi lokakuun yleisvenäläinen lakko. Talonpoikaan ja sotamieheen tuli eloa ja he alkoivat työläisen jäljessä tavoitella vapautta ja valoa. Koittivat lyhyet vapauksien viikot, ja niiden jälkeen pogromien, mustasotnialaisen petomaisuuden, taistelun hirveän kärjistyksen, ennenkuulumattoman veristen vaino-

jen viikot, vainojen, joiden uhreiksi joutuivat kaikki ne, jotka olivat tarttuneet aseisiin puolustukseen tsaarilta pakolla otettuja vapauksia.

Sitten liike kohotettiin taas korkeammalle askelmalle, mutta ulkonaisesti proletariaatti kärsi taas täydellisen tappion. Vimmatuja rankaisutoimia, täpötäydet vankilat, loputtomat teloitukset, kapinasta ja vallankumouksesta kieltäytyneiden liberaalien halpamaista ulinaa.

Lojaalisen liberalismien poroporvarit taas täyttävät etunäyttämön. He tekevät itselleen pääomaa tsaariin luottavien talonpoikien viimeisestä ennakkoluulosta. He vakuutelevat, että demokratian voitto vaaleissa saa Jerikon muurit sortumaan. He ovat johtoasemassa Duumassa ja alkavat taas käyttäytyä proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston suhteen samoin kuin kylläiset kartanokoirat „kerjäläisten” suhteen.

Duuman hajottaminen merkitsee vallankumousta jarruttaneen ja madaltaneen liberaalisen hegemonian loppua. Duumasta on saanut eniten oppia talonpoikaisto. Talonpoikaisto on nyt hyötynyt sen, että se kadottaa mitä vahingollisimmat harhansa. Ja koko kansa on muuttunut duumakokeesta toiseksi kuin mitä se oli ennen. Edessäoleva tehtävä on arvioitu konkreettisemmin ja siihen on päästy kärsimysten kautta siksi, että edustuslaitos, johon monet panivat kaikki toivonsa, on epäonnistunut. Duuma auttoi punnitsemaan voimat tarkemmin, se keskitti ainakin eräitä kansanliikkeen aineksia, se osoitti käytännössä, miten eri puolueet käyttäytyvät, se kuvasi yhä uusille joukoille liberaalisen porvariston ja talonpoikaiston puoluekasvot tähänastista paljon selvemmin.

Kadettien paljastaminen ja trudovikkien yhteenliittäminen — sellainen on eräs duumankauden tärkeimmistä saavutuksista. Kadettien valedemokratismi on kymmeniä kertoja leimattu häpeällä itse Duumassa ja sen ovat sitä paitsi tehneet sellaiset henkilöt, jotka ovat valmiit luottamaan kadetteihin. Valistumaton venäläinen talonpoika on lakanut olemasta poliittinen sfinksi. Vaalivapauden kaikista vääristelyistä huolimatta se on pystynyt tuomaan itsensä esiin ja luomaan uuden poliittisen trudovikkityypin. Nyt on vallankumouksellisiin manifesteihin³⁸ tullut vuosikymmenien kuluessa muodostuneiden järjestöjen ja puolueiden allekirjoitusten rinnalle Työryhmän allekirjoitus, ryhmän,

joka on muodostunut muutamassa viikossa. Vallankumouksellinen demokratia on saanut lisää uuden järjestön, jonka katsantokannoissa on tietysti paljon pientuottajalle ominaisia harhoja, mutta joka nykyisessä vallankumouksessa epäilemättä edustaa pyrkimystä säälimättömään ja joukko- luontoiseen taisteluun aasialaista itsevaltiutta ja tilanherrain maaorjamaanomistusta vastaan.

Vallankumoukselliset luokat ovat selviytyneet duumakokeesta entistä tiukemmin yhteen liittyneinä, entistä läheisempinä toisilleen, entistä paremmin yleiseen rynnistykseen pystyvinä. Itsevaltius on saanut vielä yhden haavan. Se on vieläkin enemmän eristetty. Se on vieläkin avuttomampi niiden tehtävien edessä, joiden ratkaiseminen on sille kokonaan ylivoimaista. Mutta nälänhätä ja työttömyys yhä suurenee. Talonpoikaiskapinoita puhkeaa yhä useammin.

Viapori ja Kronstadt ovat osoittaneet sotaväen mielialan. Kapinat on tukahdutettu, mutta kapina elää, laajenee ja kasvaa. Kapinallisten tukemiseksi puhjenneeseen lakkoon liittyi paljon mustasotnialaisia aineksia. Eturivin työläiset lopettivat tuon lakon, ja he olivat oikeassa, sillä lakosta syntyi mielenosoitus, mutta todellisuudessa oli tehtävänä käydä suureen ja ratkaisevaan taisteluun.

Eturivin työläiset huomioivat ajankohdan oikein. He vaihtoivat nopeasti virheellisen strategisen liikkeen ja säästivät voimia tulevaan taisteluun. He käsittivät vaistomaisesti kapinalakon kiertämättömyyden ja mielenosoituslakon vahingollisuuden.

Kaikista merkeistä päätellen mieliala nousee. Purkaus on väistämätön ja se on mahdollisesti lähellä. Viaporin ja Kronstadtin teloitukset, talonpoikain rankaisut, Duuman jäsenistöön kuuluvien trudovikkien vainot — kaikki tuo vain lietsoo vihaa, kylvää päättäväisyyttä ja keskittynyttä valmiutta taisteluun. Enemmän rohkeutta, toverit, enemmän uskoa uutta kokemusta kartuttaneiden vallankumouksellisten luokkien ja ennen kaikkea proletariaatin voimaan, enemmän itsenäistä aloitteellisuutta! Kaikki merkit viittaavat siihen, että me olemme suuren taistelun kynnyksellä. Kaikki voimat on suunnattava siihen, että tuo taistelu olisi samanaikainen, keskittynyt, täynnä sitä joukkojen sankaruutta, josta kaikki Venäjän suuren vallankumouksen suuret etapit ovat kuuluisia. Viittailkoot liberaalit pelkurimaisesti

tuohon tulevaan taisteluun yksistään vain uhkaillakseen hallitusta, pankoot nuo ahdasmieliset poroporvarit kaikki „järjen ja tunteen” voimat uusien vaalien odottamiseen,— proletariaatti valmistautuu taisteluun, kulkee yksimielisesti ja reippaasti myrskyä kohti, pyrkii innokkaasti kuumimpaan otteluun. Riittääköön jo pelkurimaisten kadettien, noiden „tyhmien pingviinien”, hegemoniaa, kadettien, jotka arkoina „kätkee rasvaruhonsa rantakouruun”.

„Iske voimakkaammin, myrsky!”³⁹

„Proletari” № 1.
elokuun 21 pnä 1906

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan